

Учи. Така е чадо! ако имашъ винаги също то усердіе, и прилѣжаніе, ще благодарнишь, и ще зарадуванъ родители те ти, и мене и себе си.

Уче. О! Голѣма радость ми причиняватъ хорты тѣ ти, любениый ми учителю! каква ли радость ще бъде на родители те ми, кога ме видятъ за мало време чѣ чета и пиша.

Учи. Браво чадо мое! имашъ добро сердце, и истинна имашъ благородно миѣніе, и познавашъ полза та ти, и за това голѣма разлика имашъ отъ други те дѣца.

Уче. Има ли вѣткой да не познава полза та, и да предпочита игры те, отъ уроци те си, тога не го вѣрзувамъ: защо то колко малакъ и ако бы былъ вѣткой си, пакъ познава те и каква полза не придобыва отъ игры те, а май наче отъ ученіе то бива человекъ, изображень и похвалень на отечество то си.

Учи. Всеблагій Богъ чадо мое! даде умъ на сички те человекъ, на сѣкое дѣте, колко малко и ако бы было, има той даръ отъ Бога, и може да познан полѣзно те си, ако мисли добръ, и ако нема обхода съ развратителны момчета, кои те са предадени на игры те, или на други непотропни, и лоши дѣца: защо то такви дѣца, требува да отбѣгнува вѣткой си: защо то умни те дѣца иматъ играце, единъ путь да преговаря опредѣленныя си урокъ, другій путь да преписува ученки те си урѣцы, другій путь да ся обучава въ краснописаніе то.